

ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ 1917–1921 рр. В УКРАЇНІ: ОДНА ТОЧКА БІФУРКАЦІЇ ЧИ КІЛЬКА?

М. А. Польовий

Завданням повідомлення є спроба оцінити гіпотезу щодо того, що в політичному процесі України доби національно-визвольних змагань 1917–1921 рр. виникли послідовно кілька точок біфуркації, які змінювались відповідними періодами детермінованого розвитку.

Згідно загальноновизнаним оцінкам, в добу національно-визвольних змагань в Україні маємо ситуацію закінчення періоду сталої траєкторії розвитку суспільно-політичної системи Російської імперії та початку входу її у непевний період під назвою точка біфуркації. Якщо за показник істотності соціально-політичних змін брати зміну системи державного управління, то безперечним свідченням настання точки біфуркації стає лютнева революція 1917 р., коли самодержавство було замінено республіканською формою правління на чолі з Тимчасовим урядом.

В аналізі проблеми тривалості точки біфуркації, яка настала в Російській Імперії та в Україні в лютому – на початку березня 1917 р., слід виокремити два масштаби аналізу цієї проблеми: з макропогляду, з точки зору всієї Російської Імперії, ця точка біфуркації тривала протягом понад 4-х років до початку 1921 року. У мікрівимірі – в масштабі України – слід зазначити, що маємо справу з кількома явними періодами детермінованого розвитку та, відповідно, кількома точками біфуркації, які, на нашу думку, спостерігаються у жовтні-листопаді 1917 р., квітні 1918 р., листопаді-грудні 1918 р., серпні-вересні 1919 р. В подальшому викладі нас цікавить саме цей мікрівимір.

Отже, чим, з синергетичної точки зору, може бути пояснене таке вкрай нетривале існування детермінованого розвитку та, відповідно, густина появи точок біфуркації? Адже, напередодні 1917 р. та в наступний після 1921 р. час тривалість періодів детермінованого розвитку біла значно більшою.

На поверхні лежить гіпотеза, що більша тривалість детермінованого розвитку, в періоди до 1917 р. та після 1921 р. (або після грудня 1922 р. – створення СРСР), пов'язана із значно більшою територією та сукупною чисельністю населення єдиного суспільно-політичного утворення, у відношенні якого мала б сенс постановка питання про характер політичного розвитку. З цієї точки зору стає синергетично обґрунтованим існування більш коротких періодів детермінованого розвитку протягом 1917–1921 рр. Водночас поява в цей період аж трьох точок біфуркації показує, що справа не лише у змінній території та кількості населення. На нашу думку, кардинальне зменшення тривалості періодів детермінованого розвитку та, відповідно, часті появи точок біфуркації викликаються «дрібненням» сукупного політичного суб'єкту. Йдеться про сукупність політичних акторів, яка розпадається не стільки у кількісному плані, скільки в якісному – виникає добре відома за описами сучасників ситуація некерованості: навіть за часів отаманщини 1919 р. майже цілісна (можна було б сказати – «самодержавна») влада окремих отаманів компенсується вкрай малою територією її прикладення, умовністю часових рамок здійснення та наявністю таких самих сусідніх отаманів; наявність значної кількості акторів вищого рангу у Центральній раді (до 822 осіб) компенсується відсутністю в них рис справжніх акторів – ані разом, ані поодиноці вони фактично ні на що не впливають, вимушені обмежуватись, наприклад, закликами до «національно свідомої людності» щодо запровадження добровільного збору грошей «на українську справу». Отже, в ситуації «дрібнення» політичного суб'єкту втрачається якість системи політичного управління загалом – саме як системи, яка втрачає якщо не окремі елементи (хоча на уламках Російської імперії

відбувалося й таке), то саме якість емерджентних властивостей – властивостей політичної системи, які виникають в неї, як в єдиної системи саме внаслідок її системного існування.

Таким чином, на нашу думку, саме радикальне зменшення «щільності» політичної влади, викликане тими чи іншими суспільно-політичними обставинами, настільки ж радикально змінює в бік зменшення період детермінованого розвитку, перетворюючи політичний процес у суцільну мішанину точок біфуркації. Але слід зазначити, що настання подібної епохи не відмінняє синергетичної, об'єктивно обумовленої необхідності існування не лише точок біфуркації, а й проміжків часу між ними, які все ж таки характеризуються дещо детермінованим розвитком. Дійсно, для періоду, який ми аналізуємо, від березня 1917 р. до кінця жовтня – початку листопада 1917 р. суспільно-політичний розвиток України визначався певною сталістю, не зважаючи на відомі суперечки Центральної ради з Тимчасовим урядом Росії щодо повноважень та окремих Універсалів, невдалі події на фронті, корнілівський заколот тощо. Водночас короткотривалою виявилась і точка біфуркації – два тижні вистачило для визначення з «хазяїном» України на майбутнє, як виявилось, лише кілька місяців – внаслідок взаємного ослаблення більшовицьких сил та військ, які підкорялись Штабові округу, Центральна Рада отримала владу в незабаром проголошеній УНР. Отриманий тренд детермінованого цим результатом точки біфуркації розвитку виявився нетривалим, але достатньо стійким, щоб витримати спробу державного заколоту під час другого з'їзду рад в Києві на початку грудня 1917 р. та наступні військові дії з боку РНК Російської республіки.

Наступна, безсумнівна, з погляду суспільно-політичного ладу, точка біфуркації настає наприкінці квітня 1918 р. та займає також до двох тижнів – від початку підготовки заколоту Скоропадського до формування гетьманського уряду без соціалістів. Детермінований розвиток, який настав за цією точкою та, напрямком якого, згідно з синергетичним підходом, був обумовлений суспільно-політичним вибором, здійсненим в цій точці, також не був довгим. Зазначимо, що відома відносно більша жорсткість (можна сказати – владність у нормальному сенсі цього слова) гетьманської влади порівняно з владою Центральної ради компенсувалась, втім, ще більшою непевністю суспільного консенсусу відносно своєї легітимності: майже всі політичні діячі найбільш популярного в країні – соціалістичного – спрямування відвернулись від неї, так само як і значні маси населення.

Про приреченість до зміни суспільно-політичної ситуації в країні по кількох місяцях (тобто про об'єктивність настання чергової точки біфуркації) свідчить навіть не створення Директорії 13 листопада 1918 р. та не початок збройної боротьби проти гетьманщини – успіхи цієї боротьби протягом майже місяця представляються вкрай незначними, якщо зважити на відстань між Білою Церквою, звідки почався «наступ» на Київ, до Києва: цю відстань було ледве подолано за місяць. Про цю приреченість свідчить відсутність у гетьманської влади можливостей подолати такий незначний раптовий спротив. Знову ж таки йдеться про вкрай низьку щільність влади. Наступна точка біфуркації також виявилась вкрай швидкою: взяття влади Директорією та відновлення УНР зайняло близько двох тижнів, так само як і визначена в цій точці тенденція розвитку простяглась лише до початку літа 1919 р.

Отже, можна констатувати, що політичний процес періоду національно-визвольних загань 1917–1921 рр. з синергетичної точки зору характеризувався чергуванням точок біфуркації та періодів детермінованого розвитку, причому перші складали не більше трьох тижнів, а другі – п'ять – сім з половиною місяців. Найбільш правдоподібним поясненням такого стану речей представляється звернення до категорії «щільність влади» та емерджентності політичної системи. Негативна динаміка обох цих характеристик викликає, на нашу думку, зменшення тривалості періоду детермінованого хаосу та, відповідно, настання нових точок біфуркації у соціально-політичному розвитку.